

ITAMÁR JÁOZ-KESZT

Gyertyatartók

Két sudár gyertyatartó. Tested. A kerek napkorong alászáll az ablakon túl. A pénteki nap fáradt szemét lezárja. Mit érzel e percben a két remegő lánggal szemben miközben a családtagok szellem-alakjai egybegyűlnek

testedbe mely e pillanatban megnyílik Ég és Föld között. Mint Jákob lajtorjáján: nevek kapaszkodnak fel fűgén és ereszkednek alá benned, s nemsokára Szombat. A kegyelem pillanata véget ér amint kezéd arcodról alá ereszted, miután oly sokak képmását öltötte fel.

Az

ajtó zsanérja megmoccan,

s én ott a konyha ajtájában állok mozdulatlanul. Anyám mellett, ámulat érzése fog el. Hisz ő csupán enyhe szellő-fuvallat-hussanása. S ahogy

[emlékszem

soha nem láttam alakját szombati gyertyák fényárjában úszni.

Egy villanásra tested tüzel a világok között, összegabalyodnak a sziluettek. A lángnyelvek elhalványulnak. Öregség vagy gyermekkor – amint a viasz-fehérség lassan-lassan lecseppen.

(2009)

Szeretet Éneke

„Szeresd Örökkévaló Istenedet teljes szíveddel... „
És mi van ha nem tudok,
ha nem tudok szeretni
hogyan ne nyúljak a szeretet alakjához,
hogyan ne legyek a test formáinak érintői között --
És talán mert még érinthető test sincsen
nekem magamnak kell e test alakját összeszerkesztenem teljes
bennem rejlő képzelőerőmmel,
példázatául a téli- és nyári-szekérnek, összes éveimnek e földkere-
kén,
példázatául a novemberi Tel-Aviv-i tengerpart felé tartó férfi
szekerének
míg az eső sötét cseppeket hullat fedetlen fejére,
az pedig csak töpreng magában és kérdezi
hogyan fog egyberakni létezése összes alapjaiból e földön
egy szeretett és isteni testet --
Talán apja, anyja arcát ragadja majd magához
és gyermekora molekuláit, hogy valami formás-formátlan alakul-
jon,
és mikor készen a szekér-példázat
bensejéből akkor hatalmas fény világol
minden számára drága arcvonását ölti fel -- sors-ítélte létezése
összes alapvetéseit,
de viselik ám a közeli és távoli számtalan temető-kertek hangjait is
melyekben apja és anyja, összes porban-alvó rokonai csontjai
várnak rá
a gének titkaival összekötve,
egy időre, mert vad novemberi szél,
akárha nedves-szélű levelezőlapokat küldözgetne,
esőfelhőket hurcol Kirját-Saulból az Olajfák-hegyére,
föld-sóhaját sírról-sírra áthullámzó novemberi szél
mialatt házam elérhető távolban áll,
és bennem valaki hűséggel mozdul e hangokra, mint titkos adásra,
és a szél, ez a sír-kertek fullajtára - Egek és Föld között és az
úridőkön kívül
egyre hordja-viszi az üzeneteket, s lám fülel rá az agy minden
sejtje
az apró vértetek, bőröm összes pórusa
és behódolnak és némán és visszhang nélkül éneklik:
Szeresd Örökkévaló Istenedet teljes
szíveddel és teljes
lelkeddel és teljes képességeiddel,
és én teljes mindenemmel ami
csak bennem még reménykedik és hithű-rettegő.

Időzített meghívás

Vajon szólítottál?
 És lehet hogy beállítottad a percert is?
 Hiszen vagy húsz éve és tovább szétszórt írásaid között nyomodban járok,
 kutatom kémlelem lényed -- és benne magam, érte;
 S egyszerre csak itt vagy,
 e félreeső temetőben, az idegenül fecsegő kisvárosban, te, aki örök álmodat Jámborok módján alszod
 te, kivel a kapcsolat még hosszú idővel létem előtt megszakadt,
 bár egyazon családi vér származékai vagyunk --
 S egyszerre csak itt vagy, előttem:

Te itt fekszel örök-cádikhoz illően kívánság-cédulákkal borított sírodban,
 te itt fekszel cédulák-cédulák árnya alatt, mint fehér-sárga-elsárgult pillangó szárnyak árnyékában,
 zizegő papírú szenvedés-termékek árnyékában, hogy az eső letörölte róluk a betűket,
 a könnyöregések és az imák porát,
 te, aki talán remélted jöttömet, ilyesféle fektedben,
 sírod, mint a talpától feje búbjáig tetovált ember látványa mintha körbe a feliratok terhétől görnyedne, a sűrűzáróköttől az állókőig és az örökmécsesek bemélyedéséig,
 és így a szent sírhelyed fölé emelt gyülekezési sátor nyirkos falai nehogy még elrepüljenek a szélben az összes szívek-vágyai a nedves köveken csúszó betűk egész raja amint testemre másznak mint vak, szétnyomott hátú férgek,
 és így szólnak hozzám: "Kérjél te is valamit!"
 Én pedig, húsom rám ég a kóroktól szenvedésektől fertőzött szavak érintésétől,
 hirtelen elfelejtem minek jöttem mit is kérnék, csak szív-veréseim beszélnek szaggatottan:

„Adj jelet, hogy figyelsz!”
 Adj jelet, mondom, vajon nem én vagyok az ki belesüllyesztettem magam írásaidba nyomaid után kutattam
 ősi szent-fóliánsok porát felverő könyvtárakban boltokban,
 megpróbálva utat törni hozzád ünnepek és emléknapok nélkül közeledve és visszakoizva, közeledve és hátrahőkölve elborzadva,
 mégis gyönyör-kristályt nélkülöző világom visszhangként felel neked,
 és most pedig adj jelet!
 De talán mégis ez a jel: Jövelelem hozzád önmagában mintha csak a szándékok-szándéka lenne?
 Én aki csaknem mindig elmulasztom az imákat ünnepek és

emléknap előestéjén,
 és üres bezárt zsinagógákkal szemben ácsorgok csaknem
 tanácstalanul mintha egyszemélyi-meghívásra várnék,
 miután mindenki megfordult és hazament már -- --
 Mert e Ros-Hasana estéjén, amelyiken rólad írni kezdtem,
 ünnep-estén fellobogtál bennem mint az emlékmécsesek
 miket híveid magas sírodon gyűjtanak,
 és íme mint gyertya-fénykör egyre csak bennem remegsz,
 vagy itt vagy akár a testemre vett kabát hogy eljöttem
 kívánság-cédulákkal borított sírodhoz
 míg hirtelen-jött-eső sortüze éri a temetőt mennydörög és
 elvonul,
 Rabbi Jesájáhu Zilberstein, vérrokonom Vác városából,
 vajon szólítottál?

Beszélj!

Hiszen nem tudom minek járok utánad legalább húsz vagy
 még több éve,
 aminthogy azt sem tudom vajon kihunyó vagyok-e vagy
 lángoló?

[1985]

*A vers Vác (Vácen) város temetőjében tett látogatás után íródott,
 miután világossá vált számomra, hogy vérrokonom a cadik rab-
 bi Jesájáhu Zilberstein sírjához halálózási emléknapiján érkeztem.
 Mindezt azzal együtt, hogy elhalálózásának időpontját, vagy pon-
 tos temetkezési helyét ismertem volna.*

060910-01 – hangjegyzet

A csend nagyon megindít.
arcomra száradt bőröm,
mint a múmia fején.
Arcomra száradt a bőröm,
mint a múmia fején a borító
mint a múmia fején a lepel,
alatta emlékek rajzanak, mint fehér
nyüzsgő nyüvek a trágyában.

eltávolodik minden, hangyanagyságúvá
zsugorodnak az élmények, az idő
sem nem áll, sem nem mozog.
mint a nagyító, vagy mint a távcső
fogyasztja létem méreteit távolivá
mint valami apadó – erősödő hullámsugár
indítja újból szívem verését.

Szívem egyre lanyhuló, egyre csendesedő
dobogását.

Aztán újból megindul,
aztán újból felerősödik.

Ez az a csend, ami se nem múlik,
se nem enyészik.

Ebből születik minden, és ide tér vissza,
mint a fénybe a sötétség,
vagy mint ahogy a sötétség összehúzódik és
kilövell magából a fényt.

Így születik az élet, és így múlik el,
és így lesz belőle újból élet.

aminek lennie kell,
ahogy lehet,

és ahogy mindennek mozdulnia kell
mint megannyi másvilágra szakadt
fénybarázdának,

vagy a másvilágra szakadt és evilágivá vált
fénycseppnek.

a morzsányi élet megnő, és aztán nem életnek
neveztetik, hanem Kőnek, olyan lesz, mint a
szikla, mint a kő.

Mint a hegyeket mozgató Örökkévalóság.

Gabriel Armoni fordításai

emilfoer:
mailart
Bismarck
: mailart
Bismarck
: mailart

Emil für 2015.

LYRA HUNGARICA